Η μασκαράτα

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 25.02.2023

– Ού πώ, πώ… Κάτσε δω κοντά! Πιάκε μου το χέρι. Αυτοί κάνουνε σα και τσου βουρλισμένους. Τρέχουνε και σε βαρούνε και με βοϊδοκοικοιγιές. Φουσκωμένες. Είπαμε! Καρναβάγια έχουμε αλλ’ όχι κι έτσι. Έτοι! Ανεβήκανε και στη λίσα. Δεν αφήνουνε άνθρωπο απείραχτο. Κάθε χρόνο τα ίδια. Είναι και μαθητές του Γυμνασίου, άμα θέλει ο θέος. Καένα σέβας. Ούτε στσι γυναίκες. Τσου πιάνουνε και τα κότολα. Από πού τσ’ αμολήσανε; Οι καθηγητές τσου δε τσου μαζώνουνε; Κοίτα τι γράφουνε… Θάλαμος τρελών!

– Αυτός γράφει Βουρλοκομείο.

– Δε πιστεύω να ντύθηκε κι ο Σπύρος μου.. Μωρέ θα ντύθηκε. Γι αυτό μου εχάλευε το σώβρακο του πάππου του, θεός σχωρέστονε το κυρ Μιλτιάδη κι εκεί που βρίσκεται. Δώκε μου το χέρι σου και πάμε γλήγορα σπίτι. Δεν είναι για όξω. Ημπορεί και να μας εσκοτώσουνε. Και μπροστά πηγαίνουνε δυο γιατροί, ινκολάδοι. Είν’ αυτοί με τα φράκα.

– Αυτός μούκανε τη βατσίνα για την ευλογιά;

– Πάμε σπίτι, γλήγορα. Πράτει…

– Εγώ θέλω να δω…

– Τι να δεις; Τη κακομοιργιά; Εχάλασε ο κόσμος. 1926 σου λέει…, ορέ πολιτιζμός… Έτσι θα πέσουν’ οι Κορφοί. Αυτοί μέχρι και ξενοδοχεία μεσ’ στη θάλασσα θα κάμουνε καμιά ώρα. Δε τσου σώνει το Σαιν Τζώρτζ. Πράτει… Ανάθεμα την ώρα που σε κατέβασα. Πάμε παιδί μου…

– Θα περάσει κι άλλη μασκαράτα. Θα βγει κι ο Μόμολος.

– Ναι, σιγά το Μόμολο. Το ξέρεις που όταν πρωτοβγήκε μετά ερίξανε τη Πόρτα Ριάλα;

– Μόνος του την έριξε;
– Πάμε…
– Να μη ρίξω τα ρόντολα; Μου πήρε ο μπάρμπας κι αυγά κέρινα.
– Πάμεεε…

****

– Νωρίς εγύρατε.
– Δε μπορούσες να σταθείς. Το τι εγινόντανε δε λέεται. Ετρέχανε κι αυτοί οι τρελοί και φοβόμουνα. Είχα και μικρό παιδί. Ο Ντίνος εγύρισε;
– Μέσα είναι. Κοιμάται. Ενύχτωσε αμιά.
– Λες να μας έρθουνε μάσκαρες στο σπίτι; Εγώ πάντως τσου φοβάμαι.
– Πρώτα πάνε από την Οβριακή να σκιάξουνε τσ' Οβραίους και μετά κατιβαίνουνε στη Σπηγιά. Αλλά είναι καλοπόδαροι και γουρλίδες. Τσου ετοίμασα τραταμέντο.
– Μη τσου μπάσεις.
– Γιατί;
– Πετάνε κομφετί και χαρτοπόλεμο μέσα στο σπίτι κι άμε μετά να το μάσεις από τα ταπέα και από τσι χαραμάδες του πατώματος. Επέρσι μέχρι το Πάσχα εμάζωνα.
– Δε πειράζει… Είναι πόρεψη. Έτσι ήρθανε… Ανοίγω.
– Ούουου, ούουου…, σιόρα Ντάντα έχεις τίποτις να φάμε;
– Και να φάτε έχω και να πιείτε έχω. Μόνο μη φωνάζετε πολύ, τί τώρα εξάπλωσε ο Ντίνος μου. Εκουράστηκε στη δουγειά πολύ εσήμερις, ο φλιμένος. Και μη μου ρίξετε χαρτοπόλεμο, θα μου κάμετε μεγάλη χάρη…
– Ο Ντίνος στη δουγειά; Όλη μέρα εκυνήγουνε τη πριμαντόνα που θα τραγουδήσει απόψε στο θέατρο. Από πίσω της έτρεχε. Μαζί ειμάστενε.
– Ο Ντίνος μου;
– Ναι, ο μπαγαπόντης. Εκατέβαζε και ρακή κορφιάτικη, αβέρτα μαν. Μαζί τα ετσούζαμε.
– Ακούς μητέρα;
– Είναι πιομένοι. Λάθος κάνουνε. Ο Ντίνος μας; Αποκλείεται. Αυτός ηξέρει απ' όξω όλα τ' απολυτίκια των Αγίων Πάντων. Ο Ντίνος μας; Ά, πα, πα… Ήπιατε μάτια; Έλα αμείτε τώρα. Μωρές σας είπα να μη ρίξετε κομφετί…
– Χα, χα, χα…
Εκατεβήκανε τσι σκάλες τρέχοντας Επήγε να γκρεμιστεί το σπίτι. Τρελοί, ξέφρενοι και παλαβοί, ασύστολης κι ασύδοτης νεανικής αψάδας.
Μια μασκαράτα ήτανε.

____
* Από το λήμα «μασκαράτα» τση παγιάς κορφιάτικής γλώσσας του Μάριου Αγγελόπουλου.
* Φωτ. 1945: Πρόσκοποι.